

του **Γιάννη Βάρλα**

Οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες, είναι κι αυτοί θύματα των ίδιων εχθρών που έχει κι ο λαός μας:

Του ιμπεριαλισμού κι ενός συστήματος σε αγιάτρευτη κρίση!

Οι εικόνες με τα κύματα των προσφύγων – αυτή τη φορά κυρίως απ’ τη Συρία – να εισρέουν καθημερινά κατά χιλιάδες στα ελληνικά νησιά, προς αναζήτηση καλύτερης τύχης στη λεγόμενη πολιτισμένη Δύση, δεν θα μπορούσαν ν’ αποδώσουν καλύτερα τις συνέπειες της εγκληματικής πολιτικής του ιμπεριαλισμού απέναντι στους λαούς. Συνέπειες που έχουν ξαναζήσει οι λαοί -μαζί και ο δικός μας- στο κοντινό και στο μακρινό παρελθόν.

Μέχρι χθες, οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες προέρχονταν κυρίως από χώρες όπου βασίλευαν η εξαθλίωση, η ερημοποίηση, οι πόλεμοι κι οι βομβαρδισμοί, οι εθνικιστικές έριδες, και οι φασιστικές δικτατορίες. Δεινά, που προκάλεσαν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, κυρίως των ΗΠΑ και της Ε.Ε. Σήμερα, που στο «μάτι του κυκλώνα» των ανταγωνισμών τους, βρίσκεται ξανά η Μέση Ανατολή και η Συρία, νέα κύματα ξεριζωμένων λαών γεννιούνται καθημερινά.

Μέχρι χθες, όσοι κατόρθωναν να επιβιώσουν απ’ τα διάφορα «ναυάγια» των σαπιοκάραβων και τις «Λαμπεντούζες», αντιμετώπιζαν στις «χώρες-υποδοχής», την κρατική και παρακρατική βία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και κυρίως (στις λεγόμενες «καλές εποχές») την καπιταλιστική υπερεκμετάλλευση και το ξεζούμισμα της φτηνής, ανασφάλιστης, αλλά πολύ κερδοφόρας, νέας αυτής εργατικής δύναμης. Τόσο στην εξαρτημένη Ελλάδα, όσο και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις της Ε.Ε. Μετά, με την όξυνση της κρίσης του συστήματος της εκμετάλλευσης, η «στρόφιγγα» υποδοχής ανοιγόκλεινε σύμφωνα με τις ανάγκες των κυρίαρχων αστικών τάξεων του συστήματος αυτού.

Πώς στάθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ κι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ απέναντι στο ζήτημα αυτό; Δέσμοι της αντίφασης ανάμεσα στο να ευελπιστούν να φύγουν οι πρόσφυγες προς τις χώρες της Ευρώπης, και στη συνειδητή αποδοχή του όλου πλαισίου εξάρτησης από την Ε.Ε. και τις ΗΠΑ (στις οποίες έσπευσαν μάλιστα να «τάξουν» και νέα στρατιωτική βάση), αναγκασμένοι να

υποταχθούν στο όλο πλαίσιο (πολιτικό, οικονομικό και νομικό) που έχουν επιβάλει οι ιμπεριαλιστές και αναμένοντας τα «ευρωπαϊκά κονδύλια», την «κατανόηση» και τη «βοήθειά» τους, άφησαν τους ανθρώπους αυτούς στην τύχη τους (μια «τύχη» εξαθλίωσης και περιθωριοποίησης) για να καταφύγουν στο τέλος και στην ανοικτή αστυνομική καταστολή, όπως έγινε στην Κω. Οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες όμως, δεν αποτελούν ούτε ένα ακόμα «περιττό βάρος», ούτε ένα «μπαλάκι» ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, που δημιούργησαν το πρόβλημα, και στους υποτελείς τους.

Κι αν το καθήκον για ν' αναδειχθεί αυτό, για ν' αναδειχθεί η ταξική και η αντιιμπεριαλιστική αλληλεγγύη στους βασανισμένους λαούς, πέφτει όντως στην Αριστερά, πού βρίσκονταν οι δυνάμεις της «ανυπακοής» και της «ρήξης», ή έστω οι διάφορες αντιρατσιστικές κινήσεις, όταν τα κύματα των Σύρων προσφύγων έφταναν στην ηπειρωτική χώρα; Παντελής ή απουσία (αλλά επίσης και του ΚΚΕ). Χαρακτηριστικό κι αυτό για το πού έχει οδηγήσει την υπόλοιπη Αριστερά η πολιτική δορυφοριοποίησή της γύρω απ' το ΣΥΡΙΖΑ και η συνολικότερη αποσυγκρότησή της, λόγω των τελευταίων εξελίξεων σ' αυτόν. Περιπλεγμένη στις αυταπάτες για μια δήθεν αριστερή φιλολαϊκή διαχείριση στα πλαίσια του συστήματος, παρακάμπτει εσκεμμένα και αποκρύπτει τις κρίσιμες πτυχές και τα καυτά ζητήματα που γεννά το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Θεωρώντας ιδιαίτερα κρίσιμο το ζήτημα της ανάπτυξης του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και της διεθνιστικής αλληλεγγύης των λαών, η Λαϊκή Αντίσταση – Αριστερή Αντιιμπεριαλιστική Συνεργασία, προχώρησε σε έμπρακτες παρεμβάσεις και πρωτοβουλίες, τόσο στο λιμάνι του Πειραιά, όσο και στην Ειδομένη.

Πέρα απ' τον κάλπικο «ρεαλισμό» λύσεων που προβάλλει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, (το ίδιο δηλαδή που δημιουργεί αλλά και τροφοδοτεί καθημερινά κι αμείωτα, όλα τα προβλήματα για το λαό) και ενάντια στη ρατσιστική φιλο-ιμπεριαλιστική προπαγάνδα, οι πραγματικά επαναστατικές αριστερές δυνάμεις πρέπει να προβάλουν το ότι ο ελληνικός λαός, η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Αντίθετα, έχουν κοινούς αντίπαλους: αυτούς που επιβάλλουν καθημερινά νέα αντιλαϊκά μέτρα και «μνημόνια» στο λαό μας, αλλά και που οδηγούν άλλους λαούς στο ξερίζωμα απ' τις πατρίδες τους. Και που επιφυλάσσουν για όλους, ένα μαύρο μέλλον! Και να διεκδικήσουν όλα τα νόμιμα έγγραφα (παραμονής ή ταξιδιωτικά), άσυλο, τροφή, στέγη, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δουλειά και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, για τους ανθρώπους αυτούς, κάτι που αποτελεί και τη μοναδική απάντηση στην περιθωριοποίησή

τους.

**Στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ)*